

Senyor Narcís Comadira, moltes felicitats!

S'ha entaulat el ponent,
el vent desficiós
que, impacient, sacseja
els pins i els tamarells,
que s'endú l'alegria.
El vent calent que eixuga
les conques salineres,
el vent constant que esquinça
la pell del mar: els gossos,
inquiets, lladruquegen,
les criatures frisen,
d'aquí d'allà, insubmises;
els grills foradaran
tota la nit amb queixes.
M'assalten vells records:
foc de remordiments
pels dies no viscuts,
pels pecats no comesos.
¿T'he de dir adéu per sempre,
gregal, vent dels déus joves?
Sota aquest cel ardent,
color de cor de síndria
-després sang i caliu-,
entre sentits opostos
em ballen les paraules.
Per retrobar la calma,
vaig vora mar, passejo,
i penso en el meu Déu
i en el fill que no he fet.

Del llibre de poemes «[Usdefruit](#)», Ed. Empúries, Barcelona, 1995